

SZENT
B I B L I A,

AZAZ

ISTENNEK
Ó ÉS ÚJ TESTAMENTOMÁBAN

FOGLALTATOTT EGÉSZ

S Z E N T Í R Á S.

MAGYAR NYELVRE FORDÍTOTTA

K Á R O L I G Á S P Á R.

BUDAPEST
KIADJA A BRIT ÉS KÜLFÖLDI BIBLIA-TÁRSULAT
1909.

Ó TESTAMENTOM KÖNYVEI.

	Rész.	Lap.		Rész.	Lap.
Mózes I. Könyve	50	1	A Prédikátor Könyve	12	744
Mózes II. Könyve	40	66	Énekek Éneke	8	755
Mózes III. Könyve	27	118	Ésaiás Próféta Könyve	66	760
Mózes IV. Könyve	36	156	Jeremiás Próféta Könyve	52	822
Mózes V. Könyve	34	209	Jeremiás Siralmi	5	889
Jósué Könyve	24	255	Ezékiel Próféta Könyve	48	895
Birák Könyve	21	286	Dániel Próféta Könyve	12	956
Rúth Könyve	4	317	Hóseás Próféta Könyve	14	975
Sámuel I. Könyve	31	321	Jóel Próféta Könyve	3	984
Sámuel II. Könyve	24	362	Amós Próféta Könyve	9	988
Királyok I. Könyve	22	397	Abdiás Próféta Könyve	1	995
Királyok II. Könyve	25	437	Jónás Próféta Könyve	4	906
Krónika I. Könyve	29	474	Mikeás Próféta Könyve	7	998
Krónika II. Könyve	36	509	Náhum Próféta Könyve	3	1004
Esdrás Könyve	10	552	Habakuk Próféta Könyve	3	1006
Nehémiás Könyve	13	565	Sofóniás Próféta Könyve	3	1009
Eszter Könyve	10	583	Aggéus Próféta Könyve	2	1012
Jób Könyve	42	592	Zakariás Próféta Könyve	14	1014
Zsoltárok Könyve	150	629	Malakiás Próféta Könyve	4	1024
Példabeszédek	31	715			

MÓZES ELSŐ KÖNYVE,

MELY A TEREMTÉS RŐL VALÓ KÖNYV.

I. RÉSZ.

E világnak hat napokon lett teremtetése.

KEZDET BEN *teremté Isten a mennyet és a földet. * rész 2, 4. 5.

Zsolt. 33, 6. 136, 5. Csel. 14, 15. 17, 24. Zsid. 11, 3. Jób 33, 4.

2. A föld pedig vala ékesség nélkül való és pusztá, és setétség vala a mélységnek színén, és az Úrnak Lelke táplálja vala a vizeket.

3. Akkor * monda az Isten: Legyen világosság: és lett világosság. * 2 Kór. 4, 6.

4. És látá Isten, hogy jó volna a világosság, és * elválasztá a világosságot a setétségtől * Ésa. 45, 7.

5. És nevezé a világosságot *napnak*, és a setétséget éjszakának: és lett az estve és a reggel, első nap.

6. Azután monda az Isten: * Legyen kiterjesztetett *erősség* a víz között, mely elválaszsa a vizeket a vizektől.

* Jer. 10, 12. 51, 15.

7. És szerze az Isten kiterjesztetett *erősséget*, mely elválasztaná a kiterjesztetett erősség * alatt való vizeket, a kiterjesztetett *erősség* felett való vizektől: és úgy lett. * Zsolt. 148, 4.

8. És a kiterjesztetett *erősséget* az Isten nevezé *égnek*: és lett az estve és a reggel, másod nap.

9. Azután monda az Isten: * Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz, és úgy lett. * Jób 38, 8. Zsolt. 33. Zsolt. 136, 6.

10. A szárazt pedig nevezé Isten földnek: a vizeknek sokaságát tengernek: és látá Isten, hogy ez jó *volna*.

11. Monda annakfelette az Isten: Hozzon a föld gyenge fűeket, maghozó fűeket, gyümölcsfákat, melyek az ő ne-

mek szerint való gyümölcsöket hozzanak, melyekben legyen az ő magvok e földön: és úgy lett.

12. Hoza annakokáért a föld gyenge fűeket, maghozó fűeket az ő nemek szerint, és gyümölestermő fákat, melyekben *vala* az ő nemek szerint való magvok: és látá Isten, hogy az jó volna.

13. És lett az estve és a reggel, harmadik nap.

14. Azután monda az Isten: ~~Legyenek~~ világosító * állatok az égnek kiterjesztésén, hogy külömbséget tegyenek a nap közt és az éjszaka közt: és legyenek jelei bizonyos időknek, napoknak és esztendőeknek. * Zsolt. 136, 7.

15. Legyenek, *mondok*, * világosító állatok az égnek kiterjesztésén, hogy világosítsák a földet, és úgy lett. * Jer. 31, 35.

16. Szerze azért az Isten két nagy világosító állatot: * a nagyobbik világosító állatot, hogy világosítana nappal: a kisebbik világosító állatot, hogy éjszaka világosítana: és csillagokat is. * Zsolt. 136, 7—9.

17. És helyhezteté az Isten azokat az égnek kiterjesztésén, hogy a földet megvilágosítanák.

18. És hogy ~~völerei~~ lennének a napnak és az éjszakának, és külömbséget tennének a világosság és setétség között: és látá Isten, hogy az jó volna.

19. És lett az estve és a reggel, negyedik nap.

20. Azután monda az Isten: Hozzanak a vizek úszó élő állatokat: és a madarak repdessenek a föld felett, az égnek kiterjesztésének színén.

21. Teremte azért az Isten nagy czet-halakat, és minden úszó élő állatokat,

melyeket a vizek hoztak az ő nemek szerint, és minden repdeső szárnyas állatokat az ő nemek szerint: és látá Isten, hogy az jó volna.

22. És megáldá az Isten azokat, mondván: * Gyümölcsözzetek, és sokasodjatok, és töltsétek bé a tengernek vizeit: a repdeső állatok is pedig szaporodjanak a földön. * rész 8, 17.

23. És lett az estve és a reggel, ötödik nap.

24. Azután monda az Isten: Hozzon a föld az ő nemek szerint való élő állatokat, barmokat, csúszómászó állatokat és földi vadakat az ő nemek szerint: és úgy lett.

25. Teremte azért az Isten az ő nemek szerint való földi vadakat, és barmokat az ő nemek szerint, és a földön csúszómászó minden állatokat az ő nemek szerint: és látá Isten, hogy az jó volna.

26. Azután monda az Isten: Teremtünk embert a mi ábrázatunkra, és a mi hasonlatosságunkra: * és uralkodjék a tengernek halain, az égen repdeső madarakon, a barmokon, és mind az egész földön, és a földön csúszómászó minden állatokon. * rész 5, 1. 1 Kor. 11, 7. Eféz. 4, 24. Kol. 3, 10.

27. Teremte azért Isten embert az ő képére, az Istennek képére teremté azt: férjfiúvá * és asszonyjá teremté őket. * Máté 19, 4.

28. És megáldá Isten őket, és monda nékiek az Isten: Gyümölcsözzetek, és sokasodjatok, és töltsétek bé a földet, és hajtsátok azt birodalmatok alá: és uralkodjatok a tengernek halain, az égnek repdeső madarain, és a földön csúszómászó minden állatokon.

29. És monda az Isten: Imé adtam néktek minden maghozó * fűvet, mely vagyon az egész földnek színén, és minden gyümölcstermő és maghozó fát: hogy azok legyenek néktek eledelre. * rész 9, 3.

30. A földnek pedig minden * vadainak, és az égnek minden madarainak, és a földön csúszómászó minden állatoknak, a melyekben élőlélek vagyon, a

földnek minden fűvét *adtam* eledelekre: és úgy lett. * Zsolt. 104, 14.

31. És minekutánna megtekintette volna Isten valamit teremtett vala. imé igen jó * vala. És lett az estve és a reggel, hatodik nap. * 5 Móz. 32, 4.

II. RÉSZ.

A hetedik napnak megszenteltetése: a szent házasságnak szereztetése.

AZÉRT * elvégezteték a menny és a föld, és azoknak minden seregeik. * Ésa. 40, 26.

2. Mikor pedig elvégezte volna az Isten hetednapon az ő alkotmányát, a melyet csinált vala, * a hetedik napon megszűnik minden csinálmányától, melyet csinált vala. * 2 Móz. 20, 11. 31, 17. 5 Móz. 5, 14. Zsid. 4, 4.

3. És megáldá az Isten a hetedik napot, *azaz*, megszentelé azt; mivelhogy azon szünt volna meg minden ő csinálmányának csinálásától, melyet teremtett vala az Isten, hogy azt elvégezné.

4. Ezek a mennynek és földnek kezdetei, a mikor teremtettek, (a mely időben. *mondom*, az Úr Isten teremté a földet és a mennyet).

5. És a mezőnek minden fájának. mely az előtt nem volt a földön, és minden mezei fűnek, mely az előtt nem volt. Mert *még* az Úr Isten nem bocsátott vala esőt alá a földre, és ember nem vala, ki a földet művelte volna.

6. A földből is semmi nedvesség nem jött vala még fel, hogy a földnek egész színét megnedvesítette volna.

7. Formálta vala pedig az Úr Isten az embert * a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét, és úgy lett az ember élő lélekké. * 1 Kor. 15, 45. 47.

8. És szépen plántákkal felékesített vala az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, holott helyhezteté az embert, a kit formált vala.

9. És nevelt vala az Úr Isten a földből mindenféle fát, melyben az embernek szeme gyönyörködhetnék, és mely eledelre jó volna, az * életnek fáját is, a kertnek közepette, és a jónak s gonosznak tudásának fáját. * Jel. 2, 7.

10. Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből e kertnek megnedvesítésére; és onnét oszol vala el, úgy hogy négy folyóvíznek lenne fejevé.

11. Az elsőnek neve Pishon: ez a mely megkerüli a Haviláhnak egész földét, holott terem arany.

12. És annak a tartománynak aranya igen jó: ott vagyon Bdeliom *nevű fa*, és Ónix nevű drágakő.

13. A második folyóvíznek pedig neve Gikhon: ez a mely megkerüli az egész Khús földét.

14. A harmadik folyóvíznek neve Hid-dél: ez a mely foly Assiriának napkelet felől való részére. A negyedik folyóvíz pedig Eufrátes.

15. És vevé az Úr Isten az embert, és helyhezteté azt az Édennek kertébe, hogy azt művelné és őrizné.

16. És az Úr Isten megtiltá az embert, ezt mondván: E kertnek minden fájának gyümölcsében szabadon egyél.

17. De a jónak és gonosznak tudásának fájának gyümölcsében ne egyél, *tudniillik*, im e fának gyümölcsében: mert valamely napon abban * ejéndesz, halálnak halálával halsz meg. * Róm. 5, 12.

18. Az Úr Isten pedig ezt is mondotta vala: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek nékie segítőt, mely mindenkor ő előtte legyen.

19. Mert mikor az Úr Isten formálta volna a földből a mezei minden vadakat, és az égen repdeső minden állatokat, és Ádámmal hozta volna, hogy látná minémű névvel nevezne minden állatokat: mert valaminémű nevet adott Ádám minden állatnak, az annak neve.

20. És mikor Ádám minden barmoknak, égi madaraknak, és minden mezei vadaknak neveket adott volna: Ádámmal nem talált vala hasonló segítőt.

21. Annakokáért az Úr Isten bocsáta nagy mély álmat Ádámmal, és elaluvék, és egy oldaltetemét kivévén, hússal tölté bé annak helyét.

22. És * azt a csontot, melyet az Úr Isten kivett vala Ádámból, építé asszony-nyá: és vivé azt Ádámmal. * 1 Kor. 11, 8.

23. És monda Ádám: Inmár találtam hozzám hasonló társat, ki az én csontomból való csont, és az én testemből való test: ez nevezetik asszonyembernek, mert a férjfiemberből vétetett.

24. Annakokáért * elhagyja a férjfiú az ő attyát és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.

* Mátcé 19, 5. Márk 10, 7. 1 Kor. 6. 16. Efész. 5, 31.

25. Valának pedig ők * mindketten meztelenek, Ádám és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

* rész 3, 7.

III. RÉSZ.

Mint lett az első embernek esete: minémű ígéretet tett Isten annak felvétele felől: és hogy kiűzetett a kertből.

A kígyó pedig minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtet vala, ravaszabb vala, mely monda az asszonynak: Azt is mondotta-é Isten, hogy e kert fájának semmi gyümölcsében ne egyetek?

2. És monda az asszony a kígyónak: A kert fájának gyümölcsében eszünk.

3. De im e fának gyümölcsében, mely a kertnek közepette vagyon, az Isten mondá: Ne egyetek ebből, *ingyen* se illessétek azt, hogy valamimódon meg ne haljatok.

4. Akkor monda * a kígyó az asszonynak: Nem haltok meg halálnak halálával.

* 2 Kor. 11, 3.

5. De tudja az Isten, hogy * valamely napon ejéndetek arról a fáról, megnyílnak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Istenek, jónak és gonosznak tudói.

* Ján. 8, 44.

6. Mikor azért látá az asszony, hogy jó volna annak a fának gyümölcse enni, és hogy *igen* kedves volna a szemnek, és kíváncsi volna a bölcseségnek megnyeréséért: szakaszta annak gyümölcsében, és megevé: és * ada az ő férjének is, hogy vele együtt *enne*, és az is evék.

* 1 Tim. 2, 14.

7. Akkor mind a kettőnek megnyilatkozásnak szemük, és megesmérék, hogy meztelenek * volnának: és figefának leveleit fonván egybe, csinálának magoknak körülköteket.

* rész 2, 25.

8. És mikor hallanák az Úr Istennek szavát zengeni a kertben, annak a napnak szele mentében, elrejté magát Ádám és felesége az Úr Isten előtt a kertnek fái között.

9. Kiáltá pedig az Úr Isten Ádámot, és monda nékie: Hol vagy?

10. Ki monda: A te szódat hallám e kertben, és megfélemlék, mivelhogy mezítelen vagyok, azért rejtézem el.

11. Monda pedig az Isten: Kicsoda monda meg tenéked, hogy mezítelen volnál? avagy nem ama fának gyümölcsében ettél-é, melytől megtiltottalak vala, hogy abban ne ennél?

12. Akkor monda Ádám: Ím ez asszony, kit én mellém adál, ő az, a ki nékem ada annak a fának gyümölcsében, és evém.

13. És akkor monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél te? És monda az asszony: * Ama kígyó csala meg engemet, és úgy evém. * Jel. 12, 9.

14. Monda azért az Úr Isten annak a kígyónak: Mivelhogy ezt míveltél, átkozott légy minden barmoknak és mezei vadaknak felette, a te hasadon járj, és minden életednek rendiben a * port egyed. * Esa. 65, 25. Mik. 7, 17.

15. Annakfelette, ellenkezést szerzek te közötted és ez asszony között, a te magod között, és az ő magva * között: az megrontja tenéked fejedet, és te is mardosod annak sarkát. * 1 Ján. 3, 8.

16. Az asszonynak monda: Megsokasítlom felette igen a te fájdalmaidat, a te méhedben való fogadásodnak fájdalmait is, fájdalommal szüldöd magzatodat. Sőt annakfelette * a te akaratom a te férjed birodalmában léssen, és néki birodalma léssen rajtad. * 1 Kor. 14, 34. 1 Tim. 2, 11. 12. 1 Pét. 3, 6.

17. Ádámnak pedig monda: Mivelhogy engedté a te feleséged szavának, és ettél ama fának gyümölcsében, melytől megtiltottalak vala, mondván, ~~ne~~ egyél e fáról: * Legyen átkozott a föld te éretted, nagy fáradságos munkával egyed annak gyümölcsét életednek minden napjaiban. * Róm. 8, 20.

18. És töviset és bogácskórót * teremjen tenéked; és a mezőnek fűvét egyed. * rész 4, 12.

19. A te orozádnak veritékével egyed a te kenyeredet, míg nem * földdé leszesz, mert abból vétettél: mert por vagy, és porrá kell lenned. * Zsolt. 146, 4.

20. Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy minden élő embereknek anyja volna.

21. És mikor csinált volna az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőrből ruhákat, melyekbe őket öltöztetné:

22. Monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Mostan annakokáért *reá kell gondolnunk*, hogy az ő kezeit kinyujtván, ne vegyen az életnek fájának gyümölcsében, és abban ne egyék, hogy mind örökké éljen.

23. Kiküldé azért ötet az Úr Isten az Édennek kertéből, hogy mívelné a földet, a melyből vétetett vala.

24. És minekutánna kiűzte volna az embert, helyhezette az Éden kertének bemenetele felől Kérubimokat és villogó kétélű fegyvert, az élet fája útjának őrzetére.

IV. RÉSZ.

Kain és Ábel születések, ennek ama miatt lett halála: Kain nemzetsége és a szent Gyülekezetnek kezdete.

EZUTÁN Ádám esméré az ő feleségét Évát, ki minekutánna fogadta volna méhében és szülte volna Kaint, monda: Nyertem férjfiat az Úrtól.

2. Azután ismét szülé Ábelt, amannak atyafiát. És Ábel volt juhoknak pásztora, Kain pedig volt szántóvető ember.

3. Lőn pedig sok napok után; mikor Kain a földnek gyümölcséből az Istennek ajándékot adna:

4. Ábel is az ő juhainak első fajzásából és ~~juhok~~ juhoknak kövéreiből adna ajándékot: hogy * az Isten tekintene Ábelre és az ő ajándékára. * Zsid. 11, 4.

5. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekintene: mely dologért Kainnak haragja igen felgerjede, és megváltozék az ő színe.

6. Akkor monda az Úr Kainnak: Miért

gerjedett fel a te haragod? és miért változott meg a te ábrázatod?

7. Hogyha jól cselekedel, avagy nem leszel-é kedves? Hogyha pedig nem jól cselekedénnel, a te bűnöd *avagy* nem az ajtó előtt nyugszik-é? És annak az ő indulatja te ellened, és tenéked hatalma vagyon ő rajta.

8. És szól és beszél vala Kain Ábelrel, az ő atyafiával, és mikor a mezőn voltának, támada Kain Ábelre az ő atyafiára, és * megölte őtet.

* Máté 23, 35. 1 Ján. 3, 12. Jud. v. 11.

9. És monda az Úr Kainnak: Hol vagyon Ábel a te atyádfia? Ki monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiaimnak?

10. Monda pedig az Isten: Mit cselekedtél? a te atyádfiaimnak vére * kiált én hozzám a földről.

* Zsid. 12, 24.

11. Mostan annakokáért átkozott légy: *kirekesztetett* e földről, mely megnyitotta az ő száját, hogy bévenné a te kezedből a te atyádfiaimnak véré.

12. Mikor a földet műveled, ne adjon néked gyümölcsöt, bujdosó és vándorló légy a földön.

13. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogynem mint azt elhordozhatnám.

14. Ímé elűzől engemet most e földnek szinéről, és a te orozád előtt el kell rejteznem, bujdosó és vándorló leszek a földön: melyből az következik, hogy valaki én reám találkozik, megöl engemet.

15. És monda néki az Úr: Sőt inkább valaki megöléndi Kaint, hétszerte inkább megbüntettetik. És az Isten megbélyegezte Kaint, hogy senki, valaki találná őtet, meg ne ölné.

16. Kimenvén annakokáért Kain az Úrnak orozája elől: lakozék Nódnak tartományában: az Édennek napkelet felől való részében.

17. És esméré Kain az ő feleségét, ki fogada méhében, és szülé Hánókhót, és építé várost, és nevezé azt az ő fijának nevére Hánókhnak.

18. És lett Hánókhnak fija Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujáel pe-

dig nemzé Méthusáelt, és Méthusáel nemzé Lámekhet.

19. Lámek pedig vett magának két feleséget: az elsőnek neve volt Háda, a másíknak pedig neve Czilla.

20. És szülé Háda Jábált: ez volt találója minden sátorban lakozóknak, és a baromtartás mesterségének.

21. Ennek pedig atyafiának Jubál volt neve: ez volt találója a hegedülés és lantolás mesterségének.

22. Czilla is pedig szülé Tubálkaint, ki tanítá az érczből és vasból való mívnek mesterségét: és Tubálkainnak kugát Nahamát.

23. Akkor monda Lámek az ő feleségeinek: Óh Háda és Czilla, halljátok meg az én szómat, a ti fületeket adjátok az én beszédemnek Lámeknek feleségei: *bizony* ha valamely erős férjfiútól sebet vennék is, vagy valamely vastag ifjútól kéket, megölném azt mégis.

24. Ha Kainért * hétképen áll az Isten bosszút, Lámekért hetvenhétszerte inkább.

* vers 15.

25. Ádám pedig ismét esméré az ő feleségét, ki szüle nékie fiat, és nevezé annak nevét * Sethnek: mert adott *ügymond*, énnékem az Isten más magot Ábelért, kit megöle Kain.

* rész 5, 3.

26. Sethnek is lón fíja, kit nevezé Énós-nak: akkor kezdetett az Úrnak neve segítségül hívatni.

V. RÉSZ.

Az özönvíz előtt való Atyáknak életek és halálok. Énókhnak az égbe ragadtatása.

EZ az Ádám nemzetségének előszámlálása. A mely napon teremtette vala Isten az embert, * az Isten hasonlatosságára teremtette vala őtet.

* rész 1, 26. 9, 6.

2. Férjfiúvá * és asszonyyá teremtette vala őket: és megáldotta vala őket, és nevezte vala az ő neveket Embernek, a mely napon teremtetének.

* rész 1, 27.

3. Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőket, mikor nemzené az ő fíját az ő képére és hasonlatosságára, és nevezné annak nevét Sethnek.

4. És voltak Ádámnak napjai, minek-

utánna * Sethet nemzette, nyolczszáz esztendő, melyekben nemzett fiakat és leányokat.

* 1 Krón. 1, 1.

5. És ilyen módon Ádámnak minden napjai, melyekben élt, voltak kilenczszáz és harmincz esztendő: és meghala.

6. Éle pedig Seth száz öt esztendőt, és nemzé Énóst.

7. És éle Seth, minekutánna nemzé Énóst, nyolczszáz hét esztendőig: melyekben nemze fiakat és leányokat.

8. És ilyen módon Sethnek minden napjai, kilenczszáz tizenkét esztendő lettek: és meghala.

9. Éle pedig Énós kilenczven esztendőt, és nemzé Kénánt.

10. És éle Énós, minekutánna nemzé Kénánt, nyolczszáz tizenöt esztendőig: melyekben szüle fiakat és leányokat.

11. És ilyen módon Énósnek teljes napjai kilenczszáz és öt esztendő: és meghala.

12. Éle pedig Kénán hetven esztendőt, és nemzé Mahaláléelt.

13. És éle Kénán, minekutánna nemzé Mahaláléelt, nyolczszáz negyven esztendőig: melyekben nemzett fiakat és leányokat.

14. És lettek Kénánnak minden napjai kilenczszáz tíz esztendő: és meghala.

15. Éle pedig Mahaláléel hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet.

16. És éle Mahaláléel, minekutánna nemzé Járedet, nyolczszáz harmincz esztendőt, és nemze fiakat és leányokat.

17. És lettek Mahaláléelnek minden napjai nyolczszáz kilenczvenöt esztendő: és meghala.

18. Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhót.

19. És éle Járed, minekutánna szüle Énókhót, nyolczszáz esztendőt: és nemze fiakat és leányokat.

20. És lettek Járednek teljes napjai kilenczszáz hatvankét esztendő: és meghala.

21. Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Mathuséláht.

22. Járt * pedig Énókh szüntelen az Istennel, minekutánna nemzette volna

Mathuséláht, háromszáz esztendőig; és nemze fiakat és leányokat. * rész 6, 9. 17, 1.

23. És lettek Énókhnak teljes napjai, háromszáz hatvanöt esztendő.

24. És mivelhogy Énókh szüntelen Istennel járt vala * nem találtaték sehol, mert az Isten felragadá őtet. * Zsid. 11, 5.

25. Éle pedig Mathuséláh száz nyolcvanhét esztendőt, és nemzé Lámekhet.

26. És éle Mathuséláh, minekutánna nemzé Lámekhet, hétszáz nyolcvankét esztendőt: és szüle fiakat és leányokat.

27. Lettek azért Mathuséláhnak minden napjai kilenczszáz hatvankilenc esztendő: és meghala.

28. Éle pedig Lámekh száz nyolcvankét esztendőt, és nemze fiat.

29. És nevezé azt Noénak, ezt mondván: E vigasztal meg minket a mi fáradságunkban, és kézi munkánkban való nyomorúságunkban e földön, melyet megátkozott az Úr.

30. És éle Lámekh, minekutánna nemzette Noét, ötszáz kilenczvenöt esztendőt: és nemze fiakat és leányokat.

31. És lettek Lámekhnek minden napjai hétszáz hetvenhét esztendő: és meghala.

32. És mikor volna Noé ötszáz esztendő, nemzé Semet, Khámot és Jáfetet.

VI. RÉSZ.

Az embereknek Istentől közönséges elszakadások: az Özönvíz eljövetele felől való jövőndülés, és a Bárka készíttetésére indító parancsolat.

LETT pedig, hogy mikor megkezdetek volna szaporodni az emberek a földnek színén, és azok leányokat nemzettek volna:

2. Látták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek volnának, és vettek magoknak feleségeket mind azok közül, kiket kedvelnek vala.

3. Annakokáért monda az Úr: Soha többé az én lelkem nem vetekedik az emberek felől, mivelhogy testek: mindazáltal engedek nékik *megtérésre* száz húsz esztendőt.

4. Akkor az időben valának a földön nagy Óriások, azután is pedig voltak,

mikor az Istennek fiai egyesülének az embereknek leányaival, kik szülének azoknak *magzatokat*: Ezek ama hatalmasok, kik régen híres neves emberek voltak.

5. És látá az Úr, hogy az embereknek gonoszságok sok volna a földön: * és az ő szíveknek minden indulatja és gondolatja szüntelen csak gonosz volna.

* rész 8, 21. Jer. 17, 9.

6. Megbáná azért az Úr, hogy az embert teremtette volna a földön, és az ő szívében bánkódék azon.

7. És monda az Úr: *Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről, mind embert, mind barmokat, csúszómászó állatokat, és az égen repdeső madarakat; mert bánom, hogy azokat teremtettem.*

8. De Noé kegyelmet nyere az Úr előtt.

9. Noénak pedig dolga így volt: Noé igaz férjfiú és tökéletes vala az időben való emberek között, az Istennel jár vala szüntelen Noé.

10. Nemze pedig Noé három fiakat, Semet, Khámot és Jáfetet.

11. A föld pedig megfertéztetett vala Isten előtt, és a föld hamissággal rakva vala.

12. Tekinte azért Isten a földre, és imé megfertéztetett vala: mert minden test megfertéztette vala az ő útát a földön.

13. Annakokáért monda Isten Noénak: Minden testnek vége elközelget én előtttem, mivelhogy e föld bétölt hamissággal ő miattok: azért imé én elvesztem őket mind az egész földdel egybe.

14. Csinálj magadnak Bárkát Gófer fából, sok hajlékokat csinálj a bárkában, és fenyőviaszszal megöntsed azt belől és kívül.

15. Ilyen formára csináljad pedig azt: A bárkának hossza háromszáz sing legyen, a szélessége legyen ötven sing, és a magassága harmincz sing.

16. Világos ablakokat csinálj a bárkán, és egy singnek hosszasa szerint végezd el azt felül, ajtót pedig oldalt csinálj a bárkán, alsó, közép, és harmad padlások legyenek benne.

17. És imé én hozok e földre özönvizet, hogy elveszítsek minden testet, melyben vagyon élő lélek az ég alatt; valami e földön vagyon, meghal.

18. Mindazáltal te veled kötést tészek, hogy bémenj te a bárkába, te * és a te fijaidd, a te feleséged, és a te fijaiddnak feleségeik te veled együtt.

* 1 Pét. 3, 20.

19. És minden testnek élő állatjából, mindenből felest vigy bé a bárkába, hogy veled együtt életben tartassanak meg: *tudniillik* himet és nőtényt.

20. A madarak közül az ő nemek szerint, a barmok közül az ő nemek szerint, és a földnek csúszómászó állatai közül az ő nemek szerint: minden állatokból felesek menjenek bé te hozzád, hogy éljenek.

21. Te pedig minden eledelt, mely megenni jó, szerezz magadnak, és takard bé, hogy legyen néked eledeledre, és azoknak.

22. Melyet Noé megcselekedék. * Mind a képen cselekedék, a mint Isten néki megparancsolta vala.

* Zsid. 11, 7.

VII. RÉSZ.

Noénak háznépével, és a megmaradandó oktalan állatokkal a bárkába költözés, és az Özönvíznek elindulása, mely e világot elborítja.

MONDA azért az Úr Noénak: Menj bé te, és mind a te egész házádnépe a bárkába: mert tégedet * láttalak igaznak lenni én előtttem e mostani emberek között.

* rész 6, 9.

2. Minden tiszta állatból hetet-hetet vigy bé, himet és nőtényt: de a mely állatok tisztátalanok, azokból kettőt-kettőt, himet és nőtényt.

3. Az égi madarakból is hetet-hetet, himet és nőtényt, hogy azoknak magvok maradjon meg az egész földnek színén.

4. Mert hét nap elmulva esőt bocsátok e földre negyven napig és negyven éjig: és eltörlök minden állatot, melyet teremtettem, a földnek színéről.

5. Cselekedék azért Noé mind a szerint, a mint az Úr nékie megparancsolta vala.

6. Noé pedig hatszáz esztendőse vala, mikor az özönvíz volt a földön.

7. Béméne azért Noé * és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fjainak feleségeik ő vele a bárkába, az özönvíz előtt.

* Máté 24, 38. Luk. 17, 27.

8. A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszómászó állat közül.

9. Kettő-kettő méne bé Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak.

10. Lón pedig hogy hetednapon megindulna az özönvíz a földön.

11. Noé életének hatszázadik esztendejében, második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, a mélységes örvényeknek fejei megszakadának ugyanazon napon, és az egeknek csatornái megnyilatkoznak.

12. És lett eső a földre negyven napig és negyven éjig.

13. Azon napon ment vala bé Noé, Sem, Khám és Jáfet, Noénak fiai, a Noé felesége és az ő fjainak három feleségeik ő vele a bárkába.

14. Ők, és minden vadak az ő nemek szerint, és minden barom az ő neme szerint, és minden csúszómászó állat mely csúszmász a földön, az ő neme szerint, és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madarak, minden szárnyas állatok.

15. Menének azért Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala, felesen.

16. Azaz: a melyek bémentek, hím és nőstény ment bé minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr ő reájok bészará az ajtót.

17. Mikor azért az özönvíz negyven napig volna a földön, először annyira nevedének a vizek, hogy felvehetnék a bárkát, és az felemelkednék a földről.

18. Annakutánna a vizek nagy erőt vévén, és megnevedvén felette igen e földön, a bárka jára a vizeknek színén.

19. Azután mikor a vizek felette igen nagy erőt vettek volna a földön, minden magas hegyek béboríttatának, melyek az egész ég alatt vagynak.

20. Tizenöt singgel nevedének a vi-

zek feljebb a hegyeknél, minekutánna a hegyek béboríttattak vala.

21. És meghala minden földön járó test, mind madár, mind barom, mind vad, és földön mászó minden állat: és * minden ember.

* Luk. 17, 27.

22. Mindenek, valamelyeknek orrokban élő léleknek lehellete vala, mindek, valamelyek szárazon laknak vala, meghalának.

23. Eltörle azért az Isten minden állatot, mely vala a földnek színén, embertől fogva mind baromig, mászó állatig, és repdeső állatig, mindenek eltöröltetének e földről: és * csak Noé marada, és a kik vele valának a bárkában.

* 2 Pét. 2, 5.

24. És erőt vevének a vizek a földön száz ötven napokig.

VIII. RÉSZ.

Az özönvíz elmulik: a föld megszárad: Noé kijő a bárkából: az Istennek áldozik háláadóáladozattal.

MEGEMLEKEZÉK pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, melyek ő vele valának a bárkában: és bocsáta az Isten szelet a földre, hogy a vizek megszűnnének.

2. És mikor a mélységnek fejei, és az égnek csatornái bészároltattak volna, és az égből való záporosó megtiltatott volna,

3. Eltávoznak a vizek a földnek színéről, szüntelen menvén, és megszállának a vizek százötven nap mulva.

4. Annyira, hogy megnyugovék a bárka heted hónapban, annak a hónap tizenhetedik napján, az Ararát hegyei közül egyen.

5. A vizek pedig mennek, és szállanak vala mind a tizedik hónapig: első napján a tizedik hónap megtetszének a hegyeknek teteji.

6. És negyven nap elmulván, megnyitá Noé a bárkának ablakát, melyet csinált vala.

7. És kibocsáta egy hollót, mely kimenvén, ide s tova jár vala, míglen megszáradnának a vizek a földön.

8. Bocsáta azért ki galambot is, hogy meglátná, ha megszabadult volna a földnek színe a vizektől.

9. De mikor e galamb az ő lábainak nyugodalmat nem talált volna, megtéve ő hozzá a bárkába, mert vizek valának az egész földnek színén, és ő kezét kinyújtván, megfogá azt, és bévevé azt magához a bárkába.

10. Vára pedig azután hét napokat, és ismét kibocsátá azt a galambot a bárkából.

11. És megjöve ő hozzá a galamb estvére, és ímé egy leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. Megeszméré azért Noé, hogy megszabadult volna a földnek színe a vizektől.

12. Vára mindazáltal mégis hét napokat, és kibocsátá azt a galambot, mely többé ő hozzá vissza nem tére.

13. És lett hatszáz egy esztendőben, az első hónap első napján, elszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét és széllyel néze; és ímé megszáradt vala a földnek színe.

14. Másod hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján teljességgel megszáradta a föld.

15. És szóla Noénak az Isten, mondván:

16. Jöjj ki e bárkából te és a te feleséged, a te fiaiad, és a te fiaiadnak feleségeik te veled.

17. És minden vadat, mely te veled vagy, minden testnek neméből, mind madarakat, mind barmokat, és minden földön mászó állatokat hozz ki te veled: járjanak e földön, gyümölcsözzenek és sokasodjanak e földön.

18. Kijöve annakokáért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiaiának feleségeik ő vele.

19. Minden vadak, minden mászó állatok, minden repdeső állatok, és minden földön mozgó állat, az ő nemek szerint kijövének a bárkából.

20. És építé oltárt Noé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta repdeső állatból, és áldozék égő áldozattal azon az oltáron.

21. És illatozá az Úr azt a kedves illatot, és mondta az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, jóllehet * az ember szívének gondolatja

gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé el nem veszttem mind az élő állatokat a mint *most* cselekedtem. * rész 6, 5. Máté 15, 19.

22. Ennekutánna míg a föld lészen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, a nap és az éjszaka * meg nem szűnnek.

* Jer. 33, 20, 25.

IX. RÉSZ.

Az Isten Noét áldással vigasztalja: ő vele és minden állatokkal kötött frigyének jeléül állítja a szivárványt. Khám gonoszúl cselekszik és megátkoztatik.

ANNAKFELETTÉ megáldá Isten Noét és az ő fiai, és azt mondá nékik: * Gyümölcsöztek és sokasodjatok, és töltsétek bé a földet. * rész 1, 28. 8, 17.

2. És töletek való félelem és rettegés legyen minden földi vadakon, minden égi madarakon: mind a földön járó minden állatok, mind a tengernek minden halai a ti kezeitekbe adattattak;

3. Minden mozgó és élő állat legyen néktek eledeltekre; mint e földnek fűvét *azoknak*, azonképen * adtam mind azokat néktek.

* rész 1, 29.

4. De a húst az ötet elevenítő * vérrel meg ne egyétek.

* 3 Móz. 17, 14.

5. Bizonyára pedig a ti véretekért, melyben vagy a ti élő lelketek, bosszút állok, minden vadállaton bosszút állok azért: és * az emberen, s minden ő atyafián bosszút állok az embernek lelkéért.

* 2 Móz. 21, 12, 28.

6. A ki * az embernek vérét kiontja, ember által ontassék ki viszontag annak vére; mert az ő ábrázatjára teremte Isten az embert.

* Máté 26, 52. Jel. 13, 10.

7. Ti pedig * gyümölcsöztek és sokasodjatok, szaporítsatok, és szaporodjatok a földön.

* rész 1, 28. 8, 17.

8. És szóla az Isten Noénak és az ő fiai, ezt mondván:

9. Én pedig ímé * szövetséget szerzek ti veletek és a ti utánnatok való magvakkal.

* Ésa. 54, 9.

10. És minden élő állatokkal, melyek veletek vagynak, a madarak közül, barmok közül, és a földnek minden vadai közül, melyek veletek vagynak: a bárkából kijött állatoktól fogva, a földnek minden vadaig.

11. Szövetséget tések, *mondom*, ti veletek, hogy soha ezután minden test el nem vész özönvíz miatt; és nem leszen soha többé özönvíz a földnek elvesztésére.

12. És monda az Isten: E leszen a szövetségnek jele, melyet én vetek én közötttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek vagyon, mind örökké való időkre.

13. Az én ívemet helyheztettem a felhőkben, mely az én közötttem és e föld között való szövetségnek jele leszen.

14. És leszen, hogy mikor felhőkkel az eget befedezem a föld felett, akkor megtetszik az én ívem a felhőben.

15. És megemlékezem az én szövetségemről, mely vagyon én közötttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem leszen ennekutánna özönvíz a földnek elvesztésére.

16. Mert mikor lejénd az én ívem a fellegekben, megtekintem azt, hogy megemlékezzem az örökkévaló kötésről Isten között és minden élő állat között, minden testtel egybe, mely a földön vagyon.

17. És monda az Isten Noénak: Ez a szövetségnek jele, melyet vetettem én közötttem és minden test között, mely vagyon a földön.

18. Valának pedig a Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sem, Khám és Jáfet. Khám pedig a Kanaánnak atya.

19. Ezek a Noé három fiai, kik által ismét elszaporodék az egész föld.

20. És kezde Noé szőlőt plántálni, mivelhogy a földnek művelésére adta vala magát:

21. És minekutánna ivott volna annak borában, megrészegedék, és az ő sátorának közepette megmezíteníté magát.

22. És mikor látta volna Khám, a Kanaánnak atya, az ő attyának mezítelenségét, megmondá az ő két attyafiának az utcán.

23. Akkor Sem és Jáfet az ő felsőruháját vévén, magoknak ketten vállokra veték, és hátramenvén ő hozzá járulának, és befedezék az ő attyoknak me-

zítelenségét: az ő orcájok pedig mivelhogy elfordítva valának, nem láták az ő attyoknak mezítelenségét.

24. Felsekervén pedig Noé a borból, megtudá a mit cselekedett volna ő vele az ő kisebbik fija.

25. És monda: Átkozott leszen a Kanaán, szolgálknak szolgálja leszen az ő attyafiai között.

26. Annakutánna monda: Áldott az Úr. Semnek Istene, és a Kanaán szolgáljok legyen nékiek.

27. Szaporítsa az Isten a Jáfetet, és lakozzék a Semnek sátoraiban, és legyen a Kanaán nékiek szolgáljok.

28. Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendőket.

29. És így voltak Noénak teljes napjai kilenczszáz ötven esztendő: és meghala.

X. RÉSZ.

A Noé három fijainak szaporodások, és minden népnek azoktól való terjedések.

EZEK pedig a Noé fiainak, Semnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetségei, kiknek az özönvíz után lettek fiai.

2. Jáfetnek * fiai: Gomer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirás.

* 1 Krón. 1, 5.

3. A Gomer fiai pedig: Askhenáz, Rísáth, és Togárma.

4. Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thárisis, Kitthim és Dodánim.

5. Ezekből osztattak meg azután a pogányoknak tartományai az ő földökben. kinek-kinek az ő nyelve szerint: az ő nemzetségekben való cselédjek szerint.

6. Khámnak pedig fiai: * Khús, Miczáim, Pút, és Kanaán.

* 1 Krón. 1, 8.

7. Khúsnak pedig fiai: Séba, Hávilah, Sábthah, Rahámah, Sabtheka. Rahámáknak pedig fiai: Séba és Dédán.

8. Annakfelette Khús nemzé Nimród, e kezde hatalmassá lenni a földön.

9. Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért szokták mondani *példabeszédben*: Ez olyan hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród.

10. És az ő birodalmának kezdete volt

Bábel, Erekh, Akhád, és Kálne, a Sín-hárnak földében.

11. E földről ment azután Assiriába, holott építé Ninivét, Rekboth város, és Kaláht.

12. És Résent Ninivé között és Kaláh között: az a *Ninivé* felette igen nagy város.

13. Miczraím pedig nemzé ezeket: Lúdimot, Ananimot, Lehabimot, és Naf-tukhimot.

14. Pathrusimot és Kássukhimot, honnan származtak a Filiszteusok, és Káthorimot.

15. Kanaán pedig nemzé Sídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet.

16. Jebuzeust, Emorreust, és Gírgazeust.

17. Khivveust, Harkeust, és Sineust.

18. Arvadeust, Czemareust, Hamatheust; és azután elterjedének a Kananeusoknak cselédei.

19. Volt pedig Kananeusnak határa, Sídonból, a melyen mennél Gérárba mind Gázáig, és onnét ismét a melyen kell menni Sodomába, Gomorába, Admáhba, és Séboimba mind Lésáiglan.

20. Ezek a Khámnak fiai az ő cselédjek szerint, az ő nyelvek szerint, az ő földökben, az ő népek között.

21. Továbbá Semnek is lettek *magzatai*, az Eber minden fiaiának attyoknak, Jáfetnek, ki legnagyobb vala, attyafiának.

22. Semnek * *azért* fiai: Elám, Assur, Arfaksád, Lúd és Arám. * 1 Krón. 1, 17.

23. Arámnak pedig fiai: Us, Hul, Gether, és Meskh.

24. Arfaksád pedig nemzé Séláht, Séláh pedig nemzé Ebert.

25. Ebernek is lettek két fiai: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy ennek idejében oszlott meg a föld; az ő attyafiának pedig neve Joktán.

26. Joktán pedig nemzé Almodádot, Sélefet, Hasarmávethet és Jerákhót.

27. Hadarámot, Uzált, és Diklát.

28. Obál, Abimáélt és Sebát.

29. Ofírt, Havilát, és Jobábot: mind ezek Joktán fiai *voltak*.

30. És volt ezeknek lakások Mésától fogva, melyen mennél Sэфárba, mind a napkeleti hegyekig.

31. Ezek a Semnek fiai az ő cselédjek szerint, az ő nyelvek szerint: az ő földökben, az ő népek között.

32. Ezek a Noé fiaiának cselédjei az ő nemzetségek szerint, az ő népek között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az özönvíz után.

XI. RÉSZ.

A Babilon tornya kezd épülni: a nyelvek összeelgyednek: a Sem maradékai mind Ábrámig előszámoltatnak.

MIND az egész föld pedig egy nyelven szól vala, és a szolásnak beszéde egy vala.

2. És mikor napkelet felől kiindultak volna, találának a Sínhar földében egy mezőt, és lakozának ott.

3. És mondának egymásnak: Jer, csináljunk téglákat, és égezzük jól meg: és a téglák kő gyanánt valának ő nékiek, és az enyv mész gyanánt.

4. Mondának annakokáért: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek magassága az eget érje, és *ily módon* szerezzünk magunknak nevet: mert netalán eloszlunk az egész földnek színére.

5. Leszálla pedig az Úr, hogy látná azt a várost és tornyot, melyet építének vala az emberek fiai.

6. És az Úr monda: Imé e nép egy, és mindnyájan nékiek egy nyelvek vagyon: és mivelhogy ezt kezdték mostan mivelni, ezután semmi meg nem tarthatja őket, hogy szinte ezenképen ne cselekedjenek mindeneket, a melyeket *valaképen* elvégeztek cselekedni.

7. No *azért* szálljunk alá, és veszítsük eszt ott: **z** ő nyelveknek: hogy egymásnak beszédét meg ne értsek.

8. *Ilyen módon* szélesztette vala el őket az Úr onnét; az egész földnek színére: és megszűnének építeni a várost.

9. Annakokáért nevezé *minden* annak nevét Bábelnek; mivelhogy az Úr ott vesztette volna eszt az egész föld nyel-

vének, és az Úr onnét szélesztette volna el őket az egész földnek színeire.

10. Ezek * a Semnek nemzetségei: Sem száz esztendősen korában nemzé Arfaksádot, az özönvíz után két esztendővel.

* 1 Krón. 1, 17.

11. És élt Sem, minekutánna nemzette Arfaksádot, ötszáz esztendőket, és nemzett fiaikat és leányokat.

12. Arfaksád éle harminczöt esztendőket, és nemzé Séláht.

13. És éle Arfaksád, minekutánna nemzette Séláht, négyszáz és három esztendőket, és nemzett fiaikat és leányokat.

14. Séláh pedig éle harmincz esztendőket, és nemzé Ebert.

15. És éle Séláh, minekutánna nemzé Ebert, négyszáz három esztendőket, és nemze fiaikat és leányokat.

16. Éle pedig Eber harmincznégy esztendőket, és nemzé * Péleget.

* 1 Krón. 1, 19.

17. És éle Eber, minekutánna nemzé Péleget, négyszáz harmincz esztendőket, és nemze fiaikat és leányokat.

18. Éle pedig Péleg harmincz esztendőket, és nemzé Réut.

19. És éle Péleg, minekutánna nemzé Réut, kétszáz kilencz esztendőket, és nemzett fiaikat és leányokat.

20. Réu pedig éle harminczkét esztendőket, és nemzé Sérugot.

21. És éle Réu, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz hét esztendőig, és nemze fiaikat és leányokat.

22. Éle pedig Sérug harmincz esztendőket, és nemzé Nákhort.

23. És éle Sérug, minekutánna nemzé Nákhort, kétszáz esztendőket, és nemze fiaikat és leányokat.

24. Éle pedig Nákhor huszonkilencz esztendőket, és nemzé Thárét.

25. És éle Nákhor, minekutánna nemzé Thárét, száztizenkilencz esztendőket, és nemze fiaikat és leányokat.

26. Éle pedig Tharé hetven esztendőket, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt.

27. Ezek szerint a Tharének nemzetségei. Tharé nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótót.

28. Meghala pedig Hárán, az ő atyának Tharének szemei előtt, az ő születésének földében, *tudniillik Káldeának városában Ur nevű városban.*

29. Vettek pedig magoknak feleségeket Ábrám és Nákhor: az Ábrám feleségének neve *volt* Sárái: a Nákhor feleségének neve Milkah Háránnak leánya, mely Hárán atya volt Milkáhnak és Jiskáhnak.

30. Sárái pedig meddő vala és nem vala néki magzatja.

31. Felvevé pedig Tharé Ábrámot az ő fiját, és Lótót Háránnak fiját, az ő unokáját, és Sárakit, az ő menyét, Ábrámnak az ő fijának feleségét, és kijövének együtt Káldeának Ur *nevű városából*, hogy mennének Kanaánnak tartományába, és mikor jutottak volna Háránba, ott maradának.

32. És lettek a Tharé életének napjai kétszáz öt esztendő, és meghala Tharé Háránban.

XII. RÉSZ.

Ábrám Istentől hazájából a Kanaán földre kihívatatik, onnét Egyiptomba költözik, holott felesége tőle elvételik, ideig: de visszaadatik.

EZT mondotta vala pedig az * Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, a te rokonságid közül, a te atyádnak házából, a földre, melyet mutatándok néked.

* Zsid. 11, 8.

2. És nagy nemzetségnek atyává tészlek tégedet, és megáldalak tégedet, és felmagasztalom a te nevedet: és *immár* légy áldás.

3. Megáldom azokat, a kik tégedet megáldanak, a ki pedig megátkoz tégedet, megátkozom azt: és e földnek minden nemzetségei * megáldatnak te bened.

* rész 18, 18. Csel. 3, 25.

4. Mikor pedig Ábrám kimenne *Háránból*, a mint az Úr mondotta vala nékie, Lót is elméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendősen vala, mikor kiméne Háránból.

5. És felvevé Ábrám az ő feleségét Sárakit, és az ő atyafiának fiát, Lótót, és minden jószágát, marháját, melyet ke-